

Sa nuvia d'Algendar

Algendar festejava ses noces de s'Hereu. Algendar, sempre tant rumbós, aquell dia féu anar s'olla gran dins sa petita: no sols per es bon nom d'Algendar i de s'Hereu, sinó perquè sa nuvia era sa jove més bonica de Menorca.

Eren a mitjan dinar i entrà dins sa sala de sa festa una vella mendicant que tenia fama de bruixa i d'anar sempre despentinada, amb sa coa feta un ribó i fent sa garrossa de sa filosa, i rodà sa taula d'es convit cantant:

Sa nuvia d'Algendar
avui és en terra, -demà serà en mar:
avui menja capons i gallines,
demà menjarà sardines
a la vora de la mar.

Tots aplaudiren: s'Hereu li oferí un cadaf de vi. -Beveu voltros, beveu, ara que hi sou -digué sa bruixa mentre se n'anava cantant.

Damunt els motius de beure, que a noces mai curtegen, s'hi ajuntà es pas de sa bruixa, els convidats bebien, i com més bebien més bulla... i més set.

Ja la major part d'ells estaven més per jeure que per beure, quan, de cop i volta, sa trobaren batuts i trepitjats per un falcat de moros que, obedients al jove patró, s'endugueren sa nuvia, sense mostrar ella que li sabés greu. La portaren a sa nau, a on l'endemà, menjà sardines...

I trobant-se prop de la costa de Berberia, enmig d'un temporal, feren naufragis i es perderen tots. Tots, i sa nuvia també.

Perquè, salvada per un pescador moro, començà el seu captiveri, deu voltes pitjor que una bona mort. Passaren anys i anys, i un dia sa nuvia tingué art i manya de fugir des captiveri i des moros. I sa nau que la tornava féu naufragi volent-se refugiar a Cala Galdana.

Sa nuvia es salvà, i fent-se terra endins, arribà a un casal de pagès demanant socors. I va sebre que aquell casal era Algendar. Se li trebucà es seny, i d'aleshores en avant no féu més que anar de lloc en lloc, despellisada i en ribonot, com una bruixa, fent garrossa de sa filosa i cantant sa seva escomesa de demanar almoina.